

[Korsgaard.]

bjerg var inde paa, Realiteter, man maa bøje sig for. Iøvrigt er Forholdet da ogsaa det, at selve det Forslag, som var forelagt af Regeringen, ingenlunde var det, vi fra vor Side helst havde taget. For os staaer som Hovedtingen: en generel Nedsættelse af Formueskatten, og som det sekundære: eventuelt ekstraordinært at hjælpe dem, der har lidt ud af deres Formue. Saaledes som Forslaget nu vil blive, og for den Sags Skyld ogsaa saaledes som det var, kan man ikke med Rette give det Karakteren af at være en generel Skattelettelse, og den Karakter kan endnu mindre gives Forslaget, som det vil blive med de foreslaaede Ændringer, end det Forslag, som var forelagt. Men selv om saa er, at intet af de to Forslag har en generel Karakter, er Forholdet dog det, at ogsaa Forslaget, som det foreligger, i mange Tilfælde kan give en Lettelse for Skatteydere, som har en nogenlunde god Indtægt gennem Formue. Man kan for saa vidt sige, og deri skal jeg paa ingen Maade modsige det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, at Forslagets Karakter af at være en Opmuntring til Opsparing er blevet formindsket noget, i hvert Fald hvis den, som opsparer, vil have et økonomisk Resultat med det samme. Men han maa saa have saa meget Fremsyn, at han kan sige som saa: Ja, den Dag kommer jo ogsaa, da jeg bliver gammel, den Dag kommer, da jeg ikke mere kan sætte det ind, arbejdsmæssigt set, som jeg har gjort hidtil, den Dag kommer, da jeg maa have Lov til at leve af min Kapital, — og naar den Dag kommer, vil Forslaget ogsaa i den Form, det faar nu, være bedre for ham end den bestaaende Lov.

Man kan altsaa for saa vidt sige som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, at Forslaget vil miste en hel Del af det, det indeholdt i Retning af at opfordre til Opsparing, det vil nu mere blive en Lov, der hindrer Opsparing, og om nu end jeg for mit Vedkommende mener, at det samfundsmæssigt set er endnu nyttigere at opfordre til Opsparing end at forhindre Opsparing, vil jeg dog paa den anden Side hævde, at dette at forhindre Opsparing ogsaa har sin naturlige Berettigelse. Og dette Forhold bliver endnu bedre efter Forslaget, som det vil blive med de foreslaaede Ændringer, end efter det Forslag, som den højtærede Regering har forelagt.

Altsaa, jeg ser ikke i Ændringerne, hvad denne Del af Forslaget angaar, nogen Forbedring, men jeg ser paa den anden Side heller ikke en saa stor Forringelse, at man

af den Grund fra konservativ Side skulde sige: Naar vi ikke kan faa mere end det, som fremgaar af Ændringerne, vil vi overhovedet intet have.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg op- rullede, til en vis Grad i hvert Tilfælde, Forholdene, saaledes som de kunde have artet sig, hvis det konservative Parti var blevet staaende fast paa Regeringens Forslag og Venstre for sit Vedkommende havde stillet f. Eks. de Ændringsforslag, som nu er stillet. Ja, der kunde være kommet mange spøgefulde Ting ud af den Situation, næsten lige saa spøgefulde, som der kom ud af den Situation, vi havde i Slutningen af Samlingen 1926—27. Men for at der rigtig skulde være kommet noget ud af det, skulde vi have kunnet stole paa Socialdemokraterne, og det kunde vi som bekendt ikke i Slutningen af Samlingen 1926—27, og jeg nærer mine store Tvivl om, at vi kunde have gjort det under den nuværende Situation. For skulde der kunne være kommet noget ud af Spøgen, skulde jo Socialdemokraterne sammen med os have forkastet de af Venstre stillede Ændringsforslag, og det vil jeg altsaa nære mine Tvivl om at de vilde have gjort. Jeg tror tværtimod, at Socialdemokraterne ved denne Lejlighed som Venstre i Slutningen af Samlingen 1926—27 vilde have sagt: Vi blander os ikke i, om de Ændringsforslag bliver vedtaget eller ej, og Følgen vilde være blevet, at de vilde være blevet vedtaget med Venstres Stemmer imod vore, og saa vilde vi i Virkeligheden have været stillet paa det Punkt, hvor vi til enhver Tid maatte risikere at komme til at staa, nemlig saaledes, at vi skulde tage Stilling til det Spørgsmaal: Vil I tage Forslagene, saaledes som de foreligger nu, hellere end intet at faa? Det er faktisk det, vi har taget Stilling til, og vi har saa ment, at det, der her bydes, er bedre end intet. Som Følge deraf vil vi med den Kraft, vi raader over, naar Afstemningens Stund kommer, sætte ind for Forslagets Gennemførelse. Om denne Kraft er tilstrækkelig — ja, derom kan man jo endnu intet vide, men det faar vi vel inden saa svært længe at vide.

Ogsaa Selskabsbeskatningen er jo — det kan ikke nægtes — gennem de Ændringsforslag, der er stillet, undergaaet en væsentlig Forandring, sammenlignet med Forslaget, som det var, da det blev fremsat. Men medens jeg for mit eget Vedkommende vil karakterisere de Ændringer, der er foretaget med Hensyn til Formuebeskatningen, som nærmest forringende